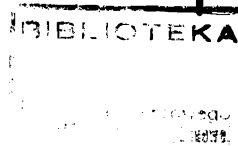

URZĄD PATENTOWY

A 630 7/08

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 26294.

Kl. ~~77 b, 15/19.~~

77 b 7/08

Alfred Badan
(Bursins, Szwajcaria).

Narta z powierzchnią bieżną, zapobiegającą wstecznemu ześlizgiwaniu się.

Zgłoszono 17 lipca 1936 r.

Udzielono 5 marca 1938 r.

Pierwszeństwo: 30 marca 1936 r. dla zastrz. 1—4; 9 czerwca 1936 r. dla zastrz. 5—8 (Szwajcaria).

Przedmiotem wynalazku niniejszego jest narta, której powierzchnia bieżna jest zaopatrzona w szereg wyżłobień, posiadających kierunek pochyły względem podłużnej osi narty, przy czym jeden szereg tych wyżłobień jest skierowany odwrotnie do szeregu drugiego tak, iż wyżłobienia obu szeregów przecinają się wzajemnie przynajmniej jeden raz na połowie szerokości podeszwy narty.

Na rysunku uwidoczniono przedmiot wynalazku tytułem przykładu. Fig. 1 przedstawia widok z dołu pierwszej postaci wykonania przedmiotu wynalazku, fig. 2 przekrój wzdłuż linii II — II na fig. 1, fig. 3 — przekrój wzdłuż linii III — III na fig. 1,

fig. 4 — widok z dołu drugiej postaci wykonania, fig. 5 — przekrój wzdłuż linii V — V na fig. 4, fig. 6 — widok z dołu trzeciej odmiany wykonania wynalazku, fig. 7 — przekrój wzdłuż linii VII — VII na fig. 6, fig. 8 — podobny widok z dołu czwartej postaci wykonania wynalazku, fig. 9 i 10 — przekroje w większej skali wzdłuż linii IX — IX względnie X — X na fig. 8, a fig. 11 przedstawia widok z dołu piątej postaci wykonania przedmiotu wynalazku.

Narta według fig. 1 jest utworzona z części drewnianej 1, zaopatrzonej w nakładkę 2, stanowiącą podeszwę narty i wykonaną z materiału twardszego niż drzewo, na którym śnieg nie zbija się, np. z celuloиду. Po-

wierzchnia dolna podeszwy narty jest zaopatrzona w odpowiednie wyżłobienia, tworzące zęby 4a i 4b, w celu przeciwdziałania ślizganiu się narty w tył, przy czym zęby te znajdują się po obydwóch stronach podłużnego rowka środkowego 3 podeszwy. Każdy ząb posiada powierzchnię płaską 5 i powierzchnię ściętą 6. Na każdej z obydwóch połówek dolnej powierzchni podeszwy, oddzielonych od siebie rowkiem 3, znajdują się dwa szeregi zębów pochylonych w kierunkach odwrotnych względem podłużnej osi narty.

Skośne wyżłobienia, stanowiące dwa szeregi zębów na każdej połowie powierzchni podeszwy, przecinają się pośrodku każdej połowy i w ten sposób tworzą zębatkę o zębach daszkowych, przy czym na każdej połowie powierzchni podeszwy znajduje się wspomniana zębatka, a wierzchołki skośnych zębów każdego szeregu są rozmieszczone na linii podłużnej, przechodzącej przez środek każdej połowy podeszwy. Oba ramiona każdego zęba skośnego tworzą z linią poprzeczną do osi narty kąty równe mniej więcej 75° . Kąty te mogą wynosić od 50° — 80° . Wierzchołki zębów skośnych są skierowane ku przodowi narty, a powierzchnie zatrzymujące 6 zębów — ku tyłowi. Ze względu na nachylenie zębów względem kierunku podłużnego nachylenie płaskiej powierzchni czołowej 5 zębów jest znacznie mniejsze w krzekroju podłużnym (fig. 3) niż w przekroju poprzecznym (fig. 2). Powierzchnie te stawiają więc tylko mały opór ruchowi nart naprzód. Przy jeździe natomiast w tył, śnieg zostaje przesunięty ku wierzchołkom zębatek o zębach daszkowych, gdzie zostaje stłoczony nie mogąc usunąć się w bok.

Jeżeli szerokość nart wynosi np. 8 cm, a głębokość wyżłobienia każdego zęba jest równa tylko 1 mm, wówczas pionowa powierzchnia zatrzymująca jednej pary zębów skośnych wynosi $0,7 \text{ cm}^2$, dzięki czemu, jeżeli na całej długości znajduje się 50

skośnych zębów, cała powierzchnia zatrzymująca wynosi 35 cm^2 . Jest oczywiście rzeczą możliwą wykonanie na połowie szerokości narty większej liczby zębów skośnych, umieszczonych jeden obok drugiego.

Na fig. 4 i 5 przedstawiono odmianę wykonania wynalazku, według której zęby, zbieżne ku dołowi, posiadają postać piramid. Piramidy takie wytwarza się za pomocą dwóch czynności ścinania lub frezowania, przy czym kierunki tej obróbki tworzą względem siebie pewien kąt.

W wykonaniu według fig. 6 i 7 głębokość wyżłobień zębów wzrasta od krawędzi każdego zęba ku środkowi przestrzeni zawartej między dwiema krawędziami zębów, przy czym powstaje nowa krawędź 8 stanowiąca linię wierzchołkową bardzo rozwartego kąta nachylenia. Powierzchnia 5 może być wypukła lub też na końcu każdego zęba może być oddzielona od powierzchni 6 powierzchnią płaską 11.

Na fig. 8 — 10 przedstawiono dwa szeregi skośnych zębów po każdej stronie rowka 3. Wysokość powierzchni 6 zębów jest w tym przypadku stała na większej części długości ramion zębatki licząc od wierzchołka skośnego zęba, po czym głębokość ta zmniejsza się stopniowo na pozostałej części, aż znika zupełnie w miejscu, w którym przechodzi ona w drugą krawędź 8a, stanowiącą linię przenikania dolnej płaszczyzny podeszwy w powierzchnię 5 zęba sąsiedniego od tyłu.

Środkowy rowek 3 można opuścić i zastąpić go piątym szeregiem zębów skośnych, jak to pokazano na fig. 11. Szeregi zębów skośnych są oddzielone od krawędzi narty kawałkami gładkich powierzchni 10. Okoliczność, że krawędzie w tym przypadku nie posiadają zazębień, umożliwia zastosowanie obrzeży wzmacniających wszelkiego znanego rodzaju. Zęby można wytwarzać w powierzchni przez wytłaczanie, walcowanie, odlewanie lub wycinanie.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Narta z powierzchnią bieżną, zapobiegającą wstępnemu ześlizgiwaniu się, której podeszwa jezdna jest zaopatrzona na dolnej stronie w zęby, których powierzchnie zatrzymujące, skierowane ku tyłowi, przeciwdziałają usuwaniu się nart w tył, znamienna tym, że zęby są utworzone z szeregów wyżłobień o kierunku skośnym względem podłużnej osi narty, przy czym kierunek jednego szeregu tych wyżłobień jest odwrotny do kierunku szeregu drugiego, tak iż wyżłobienia dwóch szeregów przecinają się wzajemnie przynajmniej jeden raz na połowie szerokości narty.

2. Narta według zastrz. 1, znamienna tym, że wyżłobienia mają postać zębatek o zębach daszkowych, których wierzchołki są rozmieszczone na linii podłużnej po jednej i po drugiej stronie środkowej osi narty, przy czym ramiona zębów tworzą z kierunkiem poprzecznym kąt wynoszący od 50° — 80° .

3. Narta według zastrz. 1, znamienna tym, że zęby są wykonane w materiale łatwo ślizgającym się, np. w celuloïdzie, umieszczonym na dolnej powierzchni narty

4. Narta według zastrz. 2, znamienna tym, że głębokość wyżłobień zmniejsza się od wierzchołków aż do zewnętrznych krawędzi narty.

5. Odmiana narty według zastrz. 4, znamienna tym, że głębokość wyżłobień jest stała na pewnej części ich długości począwszy od wierzchołków zębów skośnych, a zmniejsza się stopniowo na pozostałej części długości każdego zęba.

6. Narta według zastrz. 5, znamienna tym, że powierzchnia podeszwy jest zaopatrzona po każdej stronie osi podłużnej w co najmniej dwa szeregi zębów skośnych.

7. Odmiana narty według zastrz. 6, znamienna tym, że wzdłuż podłużnej osi powierzchni podeszwy znajduje się jeden szereg zębów skośnych.

8. Narta według zastrz. 6 i 7, znamienna tym, że szeregi zębów są oddzielone od siebie, jak również od bocznych krawędzi narty, powierzchniami gładkimi.

Alfred Bada n.

Zastępca: Inż. W. Suchowiak,
rzecznik patentowy.

